Enderrock | Marcel Pujols | Actualitzat el 17/05/2018 a les 08:30

La catarsi irònica-col·lectiva de Quimi Portet a l'Apolo

El cantautor vigatà va presentar aquest dimarts el seu nou disc 'Festa major d'hivern' a la sala del Paral·lel

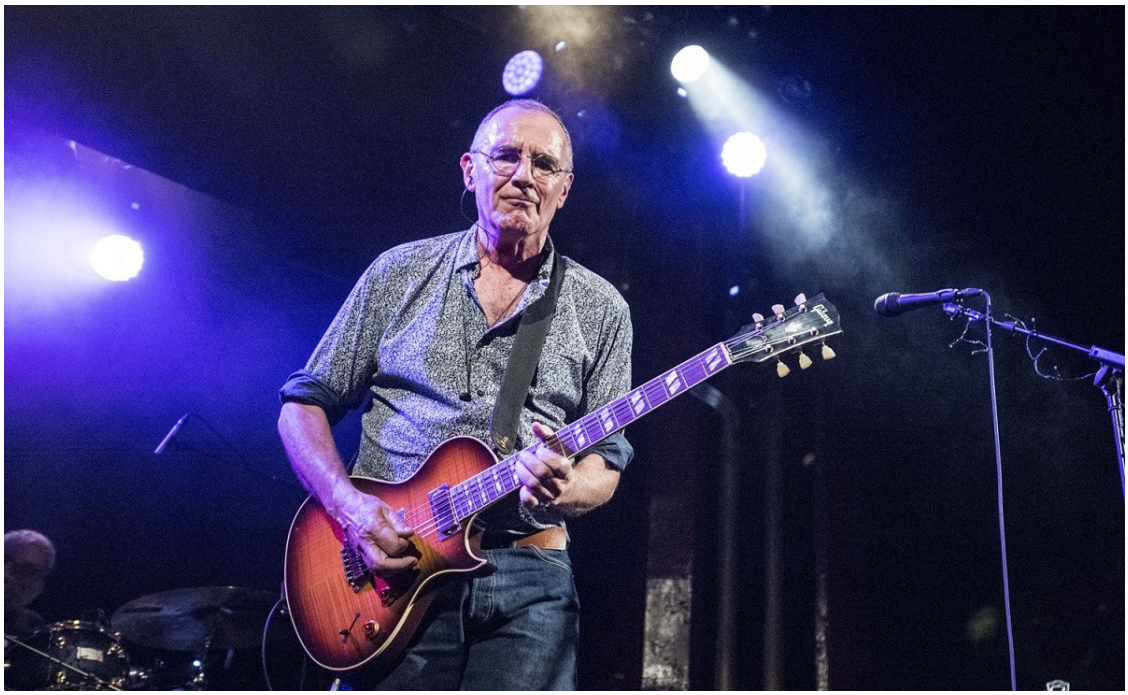

Quimi Portet en concert | Xavier Mercadé

Qualsevol dia pot ser festa major, fins i tot un dimarts tonto de maig com el d'aquesta setmana. **Quimi Portet** s'estrenava a la sala Apolo en el marc del Festival Mil·lenni i ho feia per presentar les cançons de *Festa major d'hivern* (Fina Estampa, 2018), desè disc del vigatà.

Abans de començar el 'recital ludicofestiu', l'artista va voler recordar l'anormalitat dels dies que vivim, amb gent a la presó per les seves idees i músics a punt d'entrar-hi per les seves lletres. Fet l'apunt, començava el pack complet de **Portet**: cançons, frases fetes, acudits bons, acudits dolents encara més bons, riures sorneguers, solos de guitarra i veritats com temples amagades rere bromes elaborades.

Amb una formació minimalista formada per vells coneguts com Jordi Busquets a la guitarra i Ángel Celada a la bateria, es van anar desgranant les cançons del nou disc. "Pànic escènic", "Petita vida" o "No fa el fred d'abans" van obrir un concert que es va anar escalfant a mesura que les cançons reculaven en el temps. Amb "Paisatge amb anxova" i "Pamela" ja es van començar a encendre algunes ànimes juganeres entre el públic. I amb la cançó que dona nom a l'últim disc el que es va encendre va ser una il·luminació festiva a l'escenari que subtilment va fer pujar la intensitat al concert.

Quimi Portet i la seva banda. Foto: Xavier Mercadé

A partir d'aquí, és a dir en menys de mitja hora d'actuació, la temperatura puja amb cançons com "Tinc una bèstia dintre meu" o "Homes i dones del cap dret", sap riure's de la seva pròpia sobrietat i la de tots nosaltres asseguts amb un simple "Sí!" abans d'entrar als solos. Entre el públic hi havia alguns tarambanes com **Sisa** o **Pau Riba**, als quals **Portet** també va dedicar la cançó en la quals els menciona, "Francesc Pujols".

Just després va venir el truc de *frontman* desacomplexat, però sense perdre la compostura que exerceix quan fa *Sunny Day*, una escena a la platja obertament humorística que directament es podria incloure com a gag en un *late night show*. L'humor i el personatge passen per sobre del canal, el rock, els acords ben tocats, la música en general.

Això sí, cap errada, cap problema tècnic. Fins i tot la cançó de *Festa major d'hivern* "Central de biomassa" es postula com a futurible *hit* causant de futures "catarsis col·lectives", senyal que la contundència rockera tampoc es perd. Arribats al tram final, és el moment dels bisos, en plural, dues entrades i sortides que consoliden una nit en què, tot i que la sala no estigués plena del tot, pocs van ser els que van sortir sense un somriure tonto a la cara.

Quimi Portet i la seva banda. Foto: Xavier Mercadé